

Maja Serger van Panhuys.

Maja Serger van Panhuys

EEN jonge Nederlandsche kunstenaress. Toen eenigen tijd geleden een borstbeeld van Prof. Treub werd gemaakt bij gelegenheid van diens zeventigsten verjaardag, viel plotseling ieders aandacht op de beeldhouwster met den Hollandschen naam en het onmiskenbaar-sterke talent, die de buste vervaardigd had. Wie was Maja Serger van Panhuys, en hoe kwam het dat we niet al veel eerder van haar gehoord hadden? Móest zij niet van zich hebben doen spreken, de kunstenaress die in weinig tijd van den markanten kop van den oud-minister een afbeelding wist te vormen, die zoo sprekend het wezen van den persoon uitdrukte, terwijl zij zooveel actie en leven aan die doode steen wist in te gieten, als we het zelden zagen? Hoe was het mogelijk, dat men haar niet eerder opmerkte?

Maja van Panhuys was toen nog maar sedert heel kort in ons land, ziedaar de verklaring, die nog nauwelijks een excuus mag heeten. Zoo-veel contact met het buitenland mag men tegenwoordig toch ook in de kunstwereld wel veronderstellen, dat een Hollandsche van geboorte, ook al werkt zij niet tusschen onze grenzen, in haar vaderland bekendheid krijgt. Maar dit is niet het geval geweest, en 't eenige wat we nu kunnen doen, is het nagelatene eenigszins inhalen.

Toen deze kunstenaress nog heel jong was, ging zij naar Berlijn, waar zij haar meisjes-jaren doorbracht. Ze zat van kind af wel altijd te liefhebben in 't modelleeren met plastilene, maar wist zelf niet of het iets was, ze deed het alleen, omdat ze er liefde voor had. Op haar zeventiende jaar maakte zij een Florentijnsch jongenskopje, dat de aandacht trok van een kunstenaar die bij hen aan huis kwam.

„Je hebt een groot talent,” was zijn oordeel.

Maar het jonge meisje liet zich door die gulle waardeering het hoofd niet op hol brengen. Ze wilde zekerheid hebben. En zonder dat iemand er iets van wist, stapte ze met haar werk naar Prof. Tuailon, den Franschen beeldhouwer, die in Berlijn een beroemdheid was. Hem vroeg ze, of haar aanleg voldoende was, zoodat zij beeldhouwster zou kunnen worden. De meester behield voorbehoud, dit werk was wel goed, maar of zij wezenlijk talent had, daarvoor moest hij meer van haar zien. Hij gaf haar een vrouwelijk model, installeerde haar in een van zijn les-ateliers en verdween. Zelf moest ze maar zien wat ze ervan maakte.

Maja van Panhuys, die geen spoor van opleiding had, toog aan het werk volgens haar eigen instinct, en maakte een haut-relief van anderhalven meter hoogte. Het oordeel van Prof. Tuailon was toen onomwonden, dat zij als beeldhouwster buitengewone gaven bezat. Hij heeft haar daarna verder haar opleiding gegeven, die niet lang behoefde te duren: zij vroeg examen te doen voor de hoogste klasse, en werd na een zwaar examen dat acht dagen duurde, toegelaten. Kort nadat zij haar diploma verwierf, stierf Prof. Tuailon. Maja Serger van Panhuys volgde toen den raad op, dien haar leermeester haar bij zijn leven gegeven had, namelijk om naar Amerika te gaan. Met haar Moeder trok ze naar Argentinië.

Een toevallige ontmoeting met een journalist op de boot was aanleiding, dat ze daar dadelijk in de eerste kunstkringen werd geïntroduceerd,